

“A Catalunya és possible guanyar-te la vida amb la dansa, però és molt difícil”

Com vas entrar en contacte amb el món de la dansa?

—Jo feia gimnàstica rítmica. A través d'una companyia vaig assabentar-me que hi havia una cosa que es deia dansa contemporània i que s'assemblava al que jo feia quan ballava per plaer. Per altra banda, també em va influir molt una amiga meva. La seva germana ballava i va suposar una mena de referent per a mi.

—És a dir que fins aleshores no t'havies plantejat ser ballarina.

—Jo volia ser gimnasta. Als 14 anys vaig haver de prendre una decisió bastant dràstica al respecte. I als 15 ho vaig deixar.

—I vas dedicar-te a la dansa.

—Jo pensava que era una mica tard, tenint en compte que hi ha gent que comença als 4 anys. Però a mesura que he anat coneixent ballarins, m'he adonat que l'edat no té per què ser una limitació, sinó una riquesa. El meu moment em va arribar als 15 i, per sort, ja tenia una preparació física. Tot i això, vaig haver d'aprendre una altra manera de moure'm i de treballar la musculatura. Vaig començar fent ballet perquè m'ho van recomanar, però penso que no va ser una decisió gaire encertada per a mi i en aquell moment. És un dels camins, però no té per què ser el més adequat. Vaig fer-ne a diferents escoles de Granollers (Estudi Sílvia i Àgueda Murillo) i Barcelona. Però per la meua constitució física combinada amb l'entrenament de la rítmica, vaig tenir molts problemes de genolls. Em van durar un any i mig, i després vaig decidir deixar de ballar. Vaig passar per diferents metges, però ningú va saber què em passava. Posteriorment, vaig trobar nous professors a Barcelona (a l'escola Àrea), on vaig combinar la dansa contemporània i el ballet, i em van saber ajudar fent-me treballar d'una altra manera. Finalment l'entrenador Jaume Miró, va comprovar que no tenia cap lesió seriosa, sinó un descompensament muscular, i em va ajudar molt a recuperar-me.

—En quin moment decideixes que et vols dedicar seriosament a la dansa?

—Un cop vaig ser a Amsterdam. Abans, anava tinent clar que allò era el que jo volia fer, però a l'haver tingut tants problemes de genolls i anar-me fent gran, sentia com si perdés el tren, com si allò fos una batalla perduda. Però hi va haver professors que em van aconsellar que anés al nord d'Europa si m'hi volia dedicar. Vaig fer una audició a l'escola d'Amsterdam i em van admetre.

Xavier Solanas

—I per què vas escollir Amsterdam?

—Perquè les opcions que se'm presentaven en aquell moment eren Holanda i Bèlgica. I l'escola que més em va convèncer, quant a programa, va ser la d'Amsterdam. A més, a Bèlgica només feien audicions cada dos anys, o sigui que si volia presentar-me a una, m'havia d'esperar un any més.

—I com valors l'experiència d'Amsterdam, ara que tens el títol?

—Ha estat molt positiva. Hi vaig arribar sense haver seguit uns estudis reglats de dansa i amb un bagatge diferent, perquè jo venia d'estudis universitaris. I em va anar bé tenir companys de classe que ho tenien molt clar. Anar a Amsterdam ha suposat per a mi la dedicació completa als estudis de dansa.

—Creus que és possible guanyar-te la vida amb la dansa a Catalunya?

—És possible, però és molt difícil. La diferència entre Catalunya i països com Holanda i Bèlgica, és que allí hi ha un suport institucional molt fort. La cultura s'entén com un patrimoni, un bé social molt important. El govern hi destina molts diners i hi ha molts ballarins, músics, artistes visuals... Hi ha una oferta cultural impressionant de qualsevol tipus. Aquí els ballarins ho tenen difícil, perquè hi ha poques ajudes i suport polític.

—I tu, tens previst quedar-te a Holanda o penses tornar cap aquí?

—M'agradaria estar a les dues bandes. Catalunya és casa meua i m'agradaria tornar-hi. Però aquí em serà més difícil guanyar-me la vida. D'altra banda, fa quatre anys que sóc a Holanda, on he establert lligams i tinc feina.

ORIOL SERRA

Roser López Espinosa (Granollers, 11-1-1980) és una de les ballarines de la companyia de dansa Marta Reig Torres, que la setmana passada va presentar el seu espectacle "More Day More Night" en el marc de la Mostra de Dansa i Teatre Contemporani de Granollers. López Espinosa, que ha passat la major part de la seva vida a mig camí entre Sant Antoni de Vilamajor i Cardedeu, va començar la seva carrera de ballarina amb 15 anys, després de dedicar-se a la gimnàstica rítmica. Va començar compaginant aquesta activitat amb d'altres estudis, tot i que finalment va decidir dedicar-s'hi de forma exclusiva. Després de passar per diverses escoles de Granollers i de Barcelona, fa quatre anys es va traslladar a Amsterdam, on encara viu i on recentment ha obtingut el títol de Ballarina de Dansa Contemporània que atorga l'Escola Superior d'Arts de la capital holandesa. Fa un any va entrar en contacte amb la coreògrafa valenciana Marta Reig Torres, i es va incorporar a la seva companyia. Des d'aleshores, ha participat en altres projectes, com a aprenenta en la companyia holandesa d'improvisació Magpie o documentant un taller-laboratori d'una de la companyia Mal Pelo, de Ceirà, a les comarques gironines. A més, ha obtingut una beca per participar en un programa d'entrenament professional a Viena, atorgada pel govern austríac, la Unió Europea, i un patrocinador que, en el seu cas, ha estat el Teatre de Ponent de Granollers. "More Day More Night" es tornarà a representar en escenaris catalans entre els propers 26 i 30 d'octubre. Concretament, les sessions seran al teatre Tantarantana de Barcelona ♦

ROSER LÓPEZ ESPINOSA

BALLARINA DE DANSA CONTEMPORÀNIA